

Nem látod?

Köszöntés: „Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta. Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad az, aki védelmez téged. Bizony nem szunnyad, nem alszik az, aki védelmezi Izráelt! Az Úr védelmez téged, az Úr a te oltalmad jobb kezéd felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold. Az Úr megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőriz az Úr jártodban-keltedben, most és mindenkor (Zsolt 121).” Ámen.

Gyülekező ének: 111. zsoltár: „, Hálát adok, Uram, néked, ...”

Fennálló ének: 474. dicséret: „Istennel járni, lakozni...”

Fő ének: 231. dicséret: „Uram, a te igéd nekem...”

Előfohász: Jézus mondja: „Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen (Jn 14,27)!” Ámen.

Lekció: János evangéliuma 9. rész 1-12. versei: *„Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. Tanítványai megkérdezték tőle: Mester, ki vétkezett? Ez vagy a szülei, hogy vakon született? Jézus így válaszolt: Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei. Nekünk, amíg nappal van, annak a cselekedeteit kell végezniünk, aki elküldött engem. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok. Ezt mondta, és a földre köpött, sarat csinált a nyállal, és rákenete a sarat a vakon született ember szemeire, majd így szólt hozzá: Menj el, mosakodj meg a Silóám tavában – ami azt jelenti: küldött. Az pedig elment, megmosakodott, és már látott, amikor visszatért. A szomszédok pedig és azok, akik látták azelőtt, hogy koldus volt, így szóltak: Nem ő az, aki itt szokott ülni és koldulni? Egyesek azt mondták, hogy ő az, mások pedig azt, hogy nem, csak hasonlít hozzá. De ő kijelentette: Én vagyok az. Erre ezt kérdezték tőle: Akkor hogyan nyílt meg a szemed? Ő így válaszolt: Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, rákenete a szemeimre, és azt mondta nekem: Menj a Silóámhoz, és mosakodj meg! Elmentem tehát, megmosakodtam, és most látok. Megkérdezték tőle: Hol van az az ember? Nem tudom – felelte.”*

Előima: Urunk, Jézus Krisztus, megállunk most Előtted, mielőtt szólna az Ige, és megvalljuk: **sokszor van szemünk, mégsem látunk.** Látjuk a világot magunk körül, de nem mindig látjuk egymást. Látjuk a feladatainkat, de nem mindig látjuk az embert a feladat mögött. Látjuk a felszínt, de nem látjuk a mélységet. Urunk,

kérünk, **nyisd meg a szemünket**. Ne csak a testi látásunkat, hanem a szívünk szemét is. Hogy ne csak nézzünk, hanem lássunk. Ne csak tudjunk, hanem értsünk. Ne csak ítéljünk, hanem irgalmat gyakoroljunk. Taníts minket úgy látni, ahogyan Te látsz. Látni a kórházi ágyakon fekvőket, akiknek a fájdalma néma kiáltás. Látni a menekülteket, akik úton vannak, de otthon nélkül. Látni a hajléktalanokat, akik mellett nap mint nap elmegyünk, mert kényelmetlenek a szemünknek és a szívünknek. Urunk, ne engedd, hogy vakok maradjunk a szenvedésre, és ne engedd, hogy a törvény, a megszokás, vagy a félelem lezárja a szemünket. Ahogyan egykor sarat készítettél, és megnyitottad a vak ember szemét, úgy kérünk: érints meg most minket is Igéddel, hogy **ami zárva van bennünk, megnyíljon**, és készek legyünk látni, hallani és engedelmeskedni. Tudjuk, Neked van hatalmad rá. A Te nevedért, tarts meg és hallgass meg. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 300. dicséret 3. verse: „Csak te kellesz én Uram, ...”

Textus: János evangéliuma 9. rész 13-17. versei: *„Ezt az embert, aki nemrég még vak volt, a farizeusok elé vezették. Az a nap pedig szombat volt, amelyen Jézus a sarat csinálta, és megnyitotta annak az embernek a szemét. A farizeusok is megkérdezték tőle, hogyan jött meg a látása. Ő ezt mondta nekik: Sarat tett a szemeimre, aztán megmosakodtam, és most látok. Erre a farizeusok közül néhányan ezt mondták: Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot. Mások így szóltak: Hogyan tehetne bűnös ember ilyen jeleket? És meg hasonlítás támadt köztük. Ezért ismét a vakhoz fordultak: Te mit mondasz róla? Hiszen a te szemedet nyitotta meg. Ő ezt felelte: Próféta.”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Az Ige ma egy olyan embert állít elénk, **aki vakon született, akit vakon vezettek, de aki most már lát**. „Vak vezet világtalant” – mondja Jézus egy másik helyen (ld. Mt 15,14). De itt most **nem vak vezet**, hanem egy **meggyógyult ember áll a farizeusok előtt**, és az egész eddig felépített világuk szinte meginog, sőt kártyavárként dől össze. Valami történt. Nem kis dolog és nem mellékes esemény. **Életesemény történt: látni kezdett**. A látás nem pusztán biológiai funkció és nem részletkérdés. A látás életminőség, tájékozódás, jövő és remény. A látás: kapcsolat a világgal. Valami nagy dolog történt az életében. János evangélista nem véletlenül nem egyszerűen azt mondja: „lát”. **Nem a látásról beszél, hanem a szemek megnyitásáról**. Nem a vakság ténye érdekli, hanem az, hogy **Isten megnyitja azt**,

ami zárva volt. Nem a vakság tényén van a hangsúly, hanem a **megnyitás csodáján.** Mert milyen sok embernek van zárva a szeme ma is. Lát, jár, dolgozik, és mégis tapogatózik. Lát képernyőt, lát számokat, lát arcokat – de **nem látja az élet értelmét,** nem látja a másik embert és nem látja Istent. És ezért fontos a kérdés: **Drága Testvérem! Látsz? Ki által látsz? Jól látsz?** Nem csálnak a szemeid? Nem húz a szemed jobbra vagy balra? Mennyire jellemző a mai korban a gyermekek szemtikkelése az iskolai fel nem dolgozott környezet miatt. Úgy torzul el sok ember látása a stressz, a félelem és az elvárások között. Van, amikor **se közelre, se távolra nem látunk.** Se a jelent, se a jövőt. Vannak élethelyzetek, amikor minden **homályos.**

És ekkor jön Jézus. Nem steril módon. Nem kifinomult kenőccsel. Nincs szérum, nincs csiganyál, egyszerűen nincs... Nincs külön krém a szemhéjra, nincs csodaszer a ráncokra. **Ő sarat csinál.** Nyálat és földet összedolgoz – abból, amiből az ember lett, abból áll össze a gyógyszer. Szó szerint gyúrja az egészséges embert. **Egyszerű, földi, mégis nagyszerű isteni cselekvés.** Csak az **Ő jelenléte,** csak az **Ő érintése** és csak az **Ő szava.** Régi praktika? Igen. De **új látás születik belőle.** És mindez szombaton történik. A farizeusok számára ez a botrány. Nem az ember számít, hanem a szabály. Nem a megnyílt szem, hanem a megsértett parancsolat. Nem az élet, hanem a törvény. Nem az életvalóság, hanem a holt betű. Meghasonlás támad közöttük. Mert aki szombaton gyógyít, az szerintük nem lehet Istentől való. Pedig éppen itt derül ki: **Mózesnél nagyobb van itt. (ld. Zsid 3,17-19) Pedig éppen így derül ki: Nagyobb van itt a templomnál. (ld. Mt 12,6)** Nagyobb a törvénynél, nagyobb az ítéletnél, nagyobb a megbélyegzésnél. **Krisztus szeretete nagyobb. Isten hűsége élelmesebb és értékesebb.** Ő lehajol. Ő meglátja és észreveszi. Ő befogadja a legkisebbet is és megoldja a vakon született ember problémáját. **Jézus nem szabályt javít, hanem életet ment. Drága Testvérem!** Jézus ma is láttat világot. Jézus ma is a hó alatt láttat virágot. Krisztus ma is láttat reményt. Dicső Urunk ma is láttat holnapot. És egyszerre csak az élet kitárul. A

világ színpompává válik. Nem kell hozzá nagy dolog – **csak Jézus**. Krisztus gyógyítása a megtestesült kegyelem.

És ekkor történik a legfontosabb: **az ember újra ember lesz**. A vak is ember volt eddig is, a világtalan is ember – de most már nem tárgy, nem eset, nem vitaalap, hanem **megszólaló tanú**. Isten különös módon a legnagyobb **ünnepen ajándékozik életet**. Szombaton ment életet. Nem a temetésen kell ünnepelni az életet, hanem ott, ahol az élet helyreáll. Hálát adni. Menteni az életet. Jellé válni az életben. Mert Jézus számára **az életmentés az első és a legfontosabb**. És nézzük ezt az embert: a látás azonnali, de a hit fokozatos. Ahogy kérdezik, úgy fokozatosan bontakozik ki. Vallást tesz. Ahogy mélyebbre ásnak, úgy jönnek elő szívéből a szeretet és a hűség kincsei. Először csak annyit mond: „egy ember, akit Jézusnak hívnak”. Aztán: „próféta”. Aztán egyre bátrabban áll ki Mellette. Végül: Messiás és Megváltó. **A hitvallás nem tudásból születik, hanem a meggyógyult életből. A helyreállított életek hitvallása**. És itt fordul felénk az Ige: „Hol vagy, Ádám?” (ld. IMóz 3,9) „Hol van a te testvéred?” (ld. IMóz 4,9) Kicsoda neked a másik? Aki cselekszi Isten akaratát, az Jézust láttatja. Aki szolgál, az Krisztust követi. Aki életet ment, az Jézussal teszi azt, és nem Nélküle. Aki az emberszerető Isten (ld. Tit 3,3-7) oldalán áll, a másik megmenekedéséért mindent megtesz. Nem kell hozzá áldott orvosnak lenni – elég az áldott Orvoshoz vinni az embert. Nem kell nagy tanácsadónak lenni – elég a csodálatos Tanácsoshoz emelni a testvért, az idegent, a befogadott embert. Nem kell erősnek lenni – elég az erős Isten oldalán állni.

De **színt kell vallani**. De helyt kell állni. De tanúvá kell lenni. Mert Jézus jeleket tesz – és a kérdés elkerülhetetlen: **Ki tudna ilyen jeleket tenni? A farizeusok közül is sokan rámutattak erre**. A válasz ma is ugyanaz: **Jézus**. Ebben a névben van az életünk záloga. Nem adatott más név az ég alatt. Ebben a névben nem a halálé az utolsó szó, nem a betegségé, nem az emberi törvénszéké, hanem az Úré. És ő ma is így szól: **„Menj el!”**

Menj el – látva. Menj el – vallva. Menj el – életet hordozva. Látod már, kicsoda Jézus? Látod már, kicsoda a látás Istene? Látod már, hogyan élsz? **Ember, láss. Ember, szemlélődj. Ember, nézz, van, Aki előbb szeretett és Rád tekint ma is. Ünnepe és élet, ez Isten szándéka. Látás és hit, tehát fokozatos növekedés. Megszólítás ma is egyértelmű: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim (ld. Mt 12,48)?”** Jézus válaszolt: **„Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én testvérem és az én anyám (Mt 12,50).”** Te mit válaszolsz Jézus szavára: „Menj - menjetek!” Indulj hát, szép égi szekér és cselekedd egyedül az Ő akaratát. Ámen.

Utóima: Urunk, hálát adunk Neked, mert Te ma is a látás Istene vagy. Nemcsak a szemeket nyitod meg, hanem az életet is. Köszönjük, hogy Igéd tükröt tartott elénk, és megmutatta, hol vagyunk vakok. Köszönjük, ha fájt, amit megláttunk, mert tudjuk: **a gyógyulás gyakran fájdalommal kezdődik.** Urunk, add, hogy ne csak a templomban lássunk, hanem az utcán is. Ne csak az Igében, hanem a hétköznapiakban is. Adj nekünk szemet, hogy meglássuk a kórházi ágyak magányát, és szívet, hogy ne fordítsuk el a fejünket. Adj nekünk szemet, hogy meglássuk a menekülő félelmét, és kezet, hogy segítsünk. Adj nekünk szemet, hogy meglássuk a hajléktalanban az embert, ne csak a problémát. Urunk, őrizd meg attól, hogy a törvényt fontosabbnak tartsuk az életnél, a rendet az irgalomnál és a megszokást a szeretetnél. Taníts minket úgy látni, hogy abból cselekvés szülessen. Úgy hinni, hogy abból vallomás legyen. Úgy élni, hogy mások is meglássanak Téged bennünk. És amikor elküldesz minket, add, hogy ne vakon induljunk el, hanem a Te világosságodban, mert Te vagy a világ világossága. Hisszük, Urunk, hogy nem a sötétség az utolsó szó, nem a betegség, nem az emberi ítélet, hanem a Tiéd, Aki ma is ezt mondod: **„Menj el!” A Te nevedért, tégy bennünket a béke követeiddé.** Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok: „Mi Atyánk...”

Adakozás: „Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled (Zsolt 103,2)!”

Áldás: „Azután Hágár így nevezte az Urat, aki szólt hozzá: Te vagy a látás Istene. Mert ezt mondta: Én is láthattam itt, aki engem látott (IMóz 16,13).” Ámen.

Záró ének: 466. dicséret: „Rád tekint már hitem, ...”

Túrmezei Erzsébet: MIRE VAN SZÜKSÉGE JÉZUS TANÍTVÁNYÁNAK?

Tiszta szemre, úgy nézni és úgy látni,
Ahogyan Isten látja a világot.
Benne már az új teremtetést csodálni,
Mit igéjével elrejtetten alkot.

Nyitott szívre: szeretni, átölelni
Világunk, mint Isten öleli át...
Mint Ő, mást elfogadni, felemelni...
Megbocsátani, mint Ő megbocsát.

Mesterükre! Egyedül Ő adhatja
a nyitott szemet, szívet,
alázatot, erőt a szolgálatra...
s gyümölcsöt teremni csak így lehet.

FÜLE LAJOS: HÁTULRÓL

„...hátról meglátsz engem, de orcámat nem láthatod” (2Móz. 33:23)

Igen, már látva látlak,
felfogva száz csodádat
ámulva néz Utánad
a megnyílt lelki szem.
Kapum, mely égbe tárul,
kőfalam, elől, hátul
TE voltál, úgy hiszem.
Elszéledt éveimben
Téged rejt szinte minden:
lázaim sok-sok éjén
TE ültél ágyam szélén,
Párommal fogva fogtál,
Anyámmal nézve néztél,
kezeddél takargattál,
magamtól is TE védteél.
Már hazafelé tartok...
nem látom most sem arcod
és mégis látva látlak
hátról: fénylik árnyad,
Kereszted felragyog!
Ösvényed: mint a hajnal,
kísérlek háládallal,
nyomomban – angyalok...